

Paríž 1887

Zotmelo sa. Robotníci odišli a Gustave zostal na stavbe sám. Sám so svojou vežou. Tak veľmi túžil aspoň trochu predĺžiť tie chvíle sebeckého šťastia. Konečne sa všetko urovnáva až do mäťúcej dokonalosti. O hodinu k nemu príde jediná žena jeho života a nikdy ho neopustí. No kým sa to stane skutočnosťou, tešil sa z povznášajúceho, takmer zadúšajúceho pocitu, ktorý v ňom vyvolal dojem, že kráča vo vate. Večer sa všetko zmení. Dalo by sa povedať, že dá navždy zbohom minulosti. Nie mladosti, tá sa mu prinavrátila. No rokom driny, húževnatosti, posadnutosti prácou a jej výsledkami. Keď sa zamyslel, čo všetko sa zmení, pichlo ho pri srdci. Bol to mierny, pokojný a sladký smútok odchodov. No on šiel ďalej, vyrazil vpred a minulosť nechal za sebou. Alebo život nabral nový smer a bol to taký prudký zvrät, že keby mu ho niekto predpovedal pred dvoma rokmi, určite by mu neveril.

Mal Adrienne. Gustave začínal žiť nový život. A začal od A – veľkého ako jeho veža týčiaca sa k nebu nad Parížom a pripravená ho prebodnúť.

Naokolo vládlo čarovné magické ticho. Akoby mesto prestalo jestvovať. Stavba sa opierala o nebeskú klenbu, čoskoro sa okolo nej rozsvietili hviezdy. Gustave si spomenul na noc pred dvadsiatimi siedmimi rokmi, keď sa ponevierať po inom stavenisku. Bola tam aj rieka, volala sa Garonna. A bola tam aj žena – mala prísť za ním a skočiť do vody, ale to vtedy netušil. Teraz o nej vedel a tá istota mu rozbúšila srdce a naplnila ho takým radostným chvením, až sa musel oprieť o podstavec piliera. Márne by človek predstieral mladícku divokosť v srdci. Na zrelosti muža skúšaného životom a poznačeného časom by mu to neubralo. Adrienne bola udivujúco mladistvá, ale Gustave mal dávno na chrbte päť krížikov a lekári ho zaprisahávali, aby sa šetril. Eiffel si z toho nič nerobil. Energie mal nadostač. Práca bola preňho drogou, pri živote ho držali projekty, novoty a odvaha – boli silou, ktorá ho ustavične nútila byť najlepším. Byť prvým.

„Byť sám,“ zamumlal si opojený pýchou.

Za samolúbosť sa nehanbil. Nebol tam predsa nik, nikto ho nesledoval, a tak si ešte chvíľu užíval posledné okamihy starého života.

Odzrazu sa do noci ozval zvuk. Blížiace sa kroky. Gustave sa narovnal a prenikavo hľadel do tmy. Zvuk doliehal od vchodu a približoval sa. Rozbúchalo sa mu srdce. Áno, boli to kone. A nezameniteľné škripanie náprav na fiakri.

Rozochvenému Gustavovi nabehla husia koža, rázne vykročil k bráne.

Bol tam. Pred bránou nehybne stál fiaker.

Gustave sa usmial na povoz, veď bol akýmsi príslubom Adrienne. A zastal. Tak si to vysníval, celú scénu mal v predstavách ako obraz. Na jednej strane plotu Gustave, na druhej

Adrienne, a potom dve bytosti kráčajúce v tme, idúce si v ústrety, akoby prechádzali cez brod, aby sa stretli na hranici dvoch svetov, dvoch životov. V tej chvíli začnú naozaj žiť.

Nič také sa však nestalo.

Iba kone hrabali nohami, ktorísi potichu zaerdžal.

Kočíš blúdil pohľadom v diaľke a poťahoval z fajky, až sa po chvíli zadíval na čudesnú vežu týčiacu sa nad ním. Nič viac. Závesy na fiakri boli zatiahnuté, no Gustave aj cez hrubú látku zachytil slabé svetlo.

Trvalo to už hodnú chvíľu a Gustava premkol nepokoj. Čo má Adrienne za lubom? Napína ho, aby ho prinútila podísť bližšie, ako keď je v dueli jeden zo súperov nútený vojsť na územie druhého, hoci podľa obyčaje sa obaja stretávajú uprostred?

Ozval sa kovový zvuk. Cvakla závora.

Dvere na fiakri sa otvorili a Gustava to upokojilo a rozrušilo zároveň. Hra už bola vyčerpávajúca. Tým skôr, že nikto nevystúpil.

Gustave obozretne – ako mu radil inštinkt – podišiel k bráne, otvoril ju a vyšiel zo staveniska. Zazdalo sa mu, že sa všetko akosi natahuje, akoby sa mu fiaker vzdaloval priamo úmerne jeho snahe priblížiť sa. A odrazu bol voz tam, priamo pred ním. Do nosa mu udrel pach koní zmiešaný s vôňou, ktorá mu konečne pripadala známa – s vôňou Adrienne.

Cez otvorené krídlo dvierok nedovídel dovnútra, ale zdráhal sa ísť bližšie. No len čo si uvedomil, aký je smiešny, vyskočil na schodík.

V tej chvíli mu zamrelo srdce.

„Dobrý večer, Gustave.“

Paríž 1887

Toľkú krutosť v očiach ešte nevidel. Antoine sa naňho ne-
dával, spaľoval ho pohľadom. Vedľa neho na lavici sedela
Adrienne. Uprene hľadela rovno pred seba, akoby odmie-
tala pripustiť realitu prítomného okamihu. Akoby jej prítomnosť
bola symbolická a – vynútená.

Eiffel ničomu nerozumel. Čo sa deje? Prečo prišli oba-
ja? A čo znamená Adriennina póza? A čo Restac, ktorý ho
nespúšťa z očí a v očiach mu iskrí nenávisť ako predzvesť
čohosi zlého.

„Adrienne?“

Neodpovedala. Ani sa k nemu neotočila. Iba rukavička
spočívajúca na jej kolenách, ktoré akoby patrili voskovej
figuríne, sa zachvela.

„Nastúp,“ vyzval ho Antoine a ukázal na sedadlo oproti.

Eiffel sa s pocitom nevoľnosti vyšvihol do kabíny a An-
toine zatvoril dvere.

„Konečne sami,“ poznamenal ironicky a žmurkol na
manželku, ktorá preglgla zhnusenie.

Gustave bol zmätený. Nič nebolo podľa jeho predstáv. Konštrukcia, ktorú inžinier v duchu poskladal, sa v jedinom okamihu zrútila za zvuku Restacovho škodoradostného smiechu. „O čo ti ide, Antoine?“

„Mne? O nič. Teda o nič, čo by som už nemal. Chcem len, aby sa všetko vrátilo do starých kolají. Nič viac.“

Odrazu mal Eiffel pred sebou zraneného muža, ktorého agresivita ochabla. Vzhľadom na udalosti posledných mesiacov Restac zúril plným právom. Prišiel teda, aby urobil zadosť zvyku a dal mu možnosť predniesť obhajobu? Prečo potom priviedol Adrienne? Prečo v takom prípade neprišiel sám na stretnutie muža s mužom? Ušetril by Adrienne scény ako z nepodarenej frašky.

„Nemôžeš jednoducho ukradnúť ľuďom ich život, Gustave. Vy architekti a inžinieri si myslíte, že dovidíte vyššie a ďalej ako ostatní. Domnievate sa, že pre vás neexistujú prekážky, ale to je omyl. Život sa neriadi vzorcami a rovnicami.“

Gustavovi neušlo, ako sa Antoinovi chvejú pery. Priznania ho boleli. Najzvláštnejšia však bola Adrienne. Celý čas sa nepohla, iba zanovito hľadela pred seba, akoby sa nesmela pozrieť na svojho milého.

„Adrienne som spoznal po prepustení z nemocnice, kde strávila približne rok, vyčerpaná a s telom rozťatým vo dvoje.“ Restac s udivujúcou nehou chytil Adrienne za ruku. Ešte čudnejšia však bola Adriennina reakcia. Neodstrčila ho. Jej prsty vyzerali ako mŕtve, ako prázdna ruka-vica. „Bola sama a ja som bol nablízku.“

Eiffel videl, ako sa Adrienne zachveli líca, akoby konečne ožívala.

„Nepostavil som most ani vežu, ale ľúbil som ju a stále ju ľúbim. Vdýchol som jej nový život.“

Adrienne sa leskli oči, chveli sa jej pery.

„Nemôžeš mať všetko, Gustave. Nechaj nás.“

V tej chvíli jej po krásnej tvári stiekla slza, akoby chcela zvýrazniť jej dokonalo oválny tvar.

Eiffel bol otrasený. „Adrienne,“ oslovil ju tichým zastretým hlasom.

Nepozrela sa naňho. Dokonca odvrátila hlavu na opačnú stranu k oknu fiakra.

„Večer odchádzame,“ oznámil Restac napokon.

Gustave sa roztriasol. Nie, to nie je možné. To nie je pravda. „To nemôžeš urobiť,“ zachripel.

„Naozaj?“

Výraz Restacovej tváre sa zmenil. Muž, ktorý sa úprimne vyznal z lásky k svojej žene, si znova nasadil masku cynizmu a zatrpknutosti. Opäť to bol krvilačný paparazzi a prebodával priateľa mrazivo nenávisným pohľadom.

„Čo by si bol ochotný obetovať pre lásku k Adrienne? Naše priateľstvo? Neprichádza do úvahy, to si predsa už urobil.“

„Všetko!“ zaskučal Eiffel. „Svoj život.“

Restac sa na Eiffelovom vytržení schuti zarehotal. Z očí mu sršali iskry. „Pozrime sa! Vrchol by sa do prázdna, len aby ohúrili dámu. Prepáč, Gustave, ale v tvojom veku...“

Adrienne im nevenovala pohľad, iba chytila manžela za ruku. „Prestaň, Antoine.“

Eiffelovi bolo odrazu aspoň o trošku ľahšie. Začul jej hlas. Vyriekla len dve slová, nič viac, a vrátila sa k neznesiteľnej nehybnosti.

Restac potľapkal manželku po ruke ako doktor chlácho-
liaci pacienta, no pokračoval uštipačným tónom. „Si ochot-
ný pre moju ženu zomrieť? Bravo! To je nádherné. Hlúpe
a nádherné. Už živo vidím tú sviežu správičku v novinách.
A myslím si, že si dosť veľký blázon, aby si to urobil. Pod
tvojím odmeraným zovňajškom sa vždy ukrýval väčší fana-
tik ako ja. Tichá voda brehy myje...“

Restac mocným výkopom rozcapil dvere na fiakri. Úder
otriasol celým vozom, začuli prekvapené zaerdžanie koní.
Predovšetkým však pocítili závan ľadového vzduchu. A po-
tom napriek tme uvideli vežu. Mesiac sa vyhupol spoza
mrakov a zalial kovovú konštrukciu prízračným mliečnym
svetlom. Úchvatný pohľad.

„A čo ona, Gustave?“

Eiffel nechápal.

„Aj ju by si bol schopný obetovať? Vzdať sa jej, lebo štát
dá ruky preč od tvojho projektu? Lebo ti parížska mest-
ská rada nepridelí prostriedky? Niekedy stačí pár novino-
vých článkov.“

Restac sa odmlčal a striehol na Gustavovu reakciu.

Eiffel bol omráčený a zhnusený. Ocitol sa sám na rázces-
tí a nevedel, čo na to povedať.

Adrienne konečne otočila hlavu. Tušila, čo sa deje
v jeho vnútri. Stalo sa, čo nechcel nikto, ona najmenej. Stál
pred krutou dilemou.

Gustave vyčítal z výrazu jej tváre hlbokú, oddanú lásku.
Videl však aj hlboký smútok a odovzdanosť. Každá jej črta
niesla stopy rezignácie. Ak sa niekto obetoval, tak ona.
Iba ona.

„Je to moje rozhodnutie. Nie Antoinovo. Ani tvoje.“

Eiffel preglgal slzy. Chcel ju vziať do náručia, objat ju, aby sa všetko prepadlo do priepasti ich pamäti, želan si, aby sa nič z toho nikdy nestalo, aby boli znova v Bordeaux, v malom baraku na brehu Garonny, kde sa prvý raz...

To všetko však, bohužiaľ, patrilo minulosti. Roky plynuli, telá zostarali, srdcia stvrdli. A nastal čas voľby, bezútešných rozhodnutí. Čas obetí. Každý niečo stratil. Každý z toho vyjde ponížený a s ťažkým srdcom, akoby nenávratne zničili aj posledné zvyšky nevinnosti.

„Je to moje rozhodnutie,“ zopakovala Adrienne a chytila Gustava za ruku.

Restac sa zahniezdil na sedadle. Milenci sa neostýchali prejavíť si lásku rovno pred jeho očami, akoby neexistoval. Zafal zuby, tuho zavrel oči ako chorý, ktorý vie, že liečba sa čoskoro skončí.

Adrienne a Gustave ho však nevnímali. Navzájom sa hltali pohľadom. Boli takí šťastní! Naozaj verili, že všetko je možné, že sa dá vrátiť čas, vzdorovať životu, zvrátiť osud. Priam cítili, ako im cez spojené ruky prúdia celé priehrstia spaľujúcich spomienok, akoby boli jedno telo a jedna duša. Aké bolo ťažké odtrhnúť sa od seba. Gustave na okamih odtiahol ruku, ale Adriennina ju končekmi prstov zachytila. Mlčky, bez jediného slova dýchali v rovnakom rytme, vpíjali sa do seba pohľadom.

A potom im ruky ochabli ako handrovým bábikám. Puto sa pretrhlo tak kruto, až im to vzalo dych.

Gustave stúpil na schodík a zazdalo sa mu, že zem pod ním sa hojdá ako loď na vlnách. Spomenul si na pocit pasažiera z lode, ktorá po týždňoch na širom mori zakotvila pri pevnej zemi. Nekonečný závrat.

NICOLAS D'ESTIENNE D'ORVES

EIFFEL

Prvé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2022
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie

Zodpovedná redaktorka Tati Floreková

Technická redaktorka Sandra Friedrichová

Z francúzskeho originálu *Eiffel*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve
Éditions Michel Lafon, 118, avenue Achille-Peretti – CS 70024,
92521 Neuilly-sur-Seine Cedex, France, v roku 2021

preložila Zuzana Szabóová.

Redakčná a jazyková úprava Zora Sadloňová

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel. č.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA